

**ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Jana Passera v právní věci žalobce: V. D. Ch., zastoupeného Mgr. Markem Sedlákem, advokátem se sídlem Brno, Příkop 8, proti žalovanému: Ministerstvo vnitra, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 19. 2. 2004, čj. 36 Az 261/2003 - 32,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost se zamítá.**
- II. Žalovanému se nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.**

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobce jako stěžovatel domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku Krajského soudu v Brně, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 19. 7. 2002, čj. OAM-11318/VL-19-P17-2001. Tímto (posledně uvedeným) rozhodnutím nebyl stěžovateli udělen azyl podle ustanovení § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu), a bylo rozhodnuto, že se na něj nevztahuje překážka vycestování podle § 91 citovaného zákona. Krajský soud žalobu zamítl, protože dospěl k názoru, že rozhodnutí žalovaného je vydáno v souladu se zákonem a na základě dostatečně zjištěného stavu věci.

V kasační stížnosti a jejím doplnění stěžovatel uplatňuje důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), tedy nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky

soudem a vady řízení před správním orgánem, spočívající v tom, že při zjišťování skutkové podstaty byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu měl krajský soud rozhodnutí správního orgánu zrušit. Rovněž považuje rozhodnutí správního orgánu za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Konkrétně vytýká žalovanému, že při zjišťování skutkového stavu věci porušil ustanovení § 3 odst. 3, 4, § 32 odst. 1, § 46 a § 47 odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád) a § 12 a § 14 zákona o azylu. Podle stěžovatele také krajský soud při svém rozhodování dostatečným způsobem nezkoumal rozhodnutí žalovaného v té části, ve které mu neudělil azyl z humanitárních důvodů podle ustanovení § 14 zákona o azylu. Žalovaný se totiž v odůvodnění svého rozhodnutí omezil na pouhé konstatování, že v jeho případě nebyly shledány důvody k udělení azylu z humanitárních důvodů; tento závěr však již dále není odůvodněn. Stěžovatel má za to, že jeho osobní situace v zemi původu, tak jak ji popsal v průběhu řízení o azylu, je důvodem pro udělení azylu podle ustanovení § 12, případně § 14 zákona o azylu. Navrhuje proto, aby Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí Krajského soudu v Praze zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení a současně žádá, aby byl jeho kasační stížnosti přiznán odkladný účinek.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti popírá oprávněnost podané kasační stížnosti, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí ve věci azylu ve všech částech výroku, tak i rozsudek soudu byly vydány v souladu s právními předpisy. Návrh na přiznání odkladného účinku považuje za neopodstatněný.

Nejvyšší správní soud nejprve vážil nezbytnost rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek kasační stížnosti. Dospěl k závěru, že o ní není třeba rozhodovat tam, kde je o kasační stížnosti rozhodováno přednostně a kde je žadatel chráněn před důsledky rozsudku krajského soudu režimem pobytu za účelem strpění podle § 78b odst. 1, 2 zákona o azylu (cizinec má nárok na udělení víza za účelem strpění pobytu mj., pokud žádost doloží dokladem o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku - takové vízum opravňuje cizince k pobytu na území po dobu platnosti víza, která je 365 dnů; na žádost cizince odbor cizinecké a pohraniční policie platnost víza prodlouží, a to i opakovaně) – ze zákona platnost uvedeného víza zaniká právní mocí rozhodnutí o kasační stížnosti. Pozitivní rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek by tedy nemělo z hlediska ochrany stěžovatele žádný význam, negativní by před rozhodnutím o kasační stížnosti bránilo řádnému soudnímu řízení. Při rozhodnutí o kasační stížnosti pak je rozhodnutí o odkladném účinku nadbytečné, neboť obecně může přiznání odkladného účinku kasační stížnosti přinést ochranu jen do doby rozhodnutí o této stížnosti.

Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

Prvotní jsou námitky týkající se nedostatečného zjištění skutkového stavu, neboť jen na základě úplného a řádného zjištění všech rozhodných skutečností lze stavět právní závěry o naplnění zákonných podmínek pro udělení azylu.

K tomu ze správního a soudního spisu vyplynulo, že dne 21. 11. 2001 požádal stěžovatel o udělení azylu. Ve své žádosti uvedl, že o azyl žádá proto, aby zde dostal příslušné platné doklady a zlegalizoval si pobyt. Již dlouho žije v České republice, má zde spoustu známých, líbí se mu zde a proto se již nechce vrátit do Vietnamu. Také uvedl, že se ve své vlasti ničeho neobává a že nikdy neměl žádné problémy s policií či jinými státními institucemi. Žalovaný rozhodnutím ze dne 19. 7. 2002 stěžovateli azyl neudělil, neboť nesplnil podmínky ustanovení § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona o azylu.

Pokud jde o řízení před správním orgánem, je povinností správního orgánu respektovat základní pravidla řízení (§ 3 správního řádu), vyjadřující v obecné formě hlavní zásady správního řízení, rozvedené a konkretizované v dalších zákonných ustanoveních. V řízení o azylu je rozhodující pro posouzení naplnění zákonných podmínek i pro rozsah dokazování uvedení důvodů žadatelem v žádosti, při pohovoru, nebo v jiných podáních učiněných do vydání rozhodnutí. Je to žadatel, který se domáhá udělení azylu a který tvrdí určité skutečnosti, na jejichž základě by mu mělo být vyhověno. Správní orgán není povinen seznamovat žadatele o azyl s důvody, pro které by mohlo být jeho žádosti vyhověno. Ze správního spisu jednoznačně vyplynulo, že žalovaný zjistil přesně a úplně skutečný stav věci, když zjistil, že stěžovatel žádá o azyl z důvodů legalizace pobytu v České republice. Rovněž si opatřil potřebné podklady pro rozhodnutí. Podle názoru Nejvyššího správního soudu je rozhodnutí žalovaného vydáno v souladu se zákony a je také dostatečným způsobem odůvodněno.

Namítá-li stěžovatel, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, je třeba poukázat na to, že nedostatkem důvodů nelze rozumět dílčí nedostatky odůvodnění soudních rozhodnutí. Citovaný rozsudek sice hovoří o soudních rozhodnutích, avšak jistě jej lze použít též na rozhodnutí správních orgánů. V dané věci je z odůvodnění rozhodnutí žalovaného dostatečným způsobem zřejmé, které skutečnosti byly jeho podkladem i jakými úvahami byl veden při hodnocení důkazů a při použití právních předpisů, na základě nichž rozhodoval. Rovněž je z něho dostatečným způsobem zřejmé, proč žalovaný stěžovateli azyl neudělil. Pouhá skutečnost, že by podle názoru stěžovatele mohlo být odůvodnění rozhodnutí v některých částech zpracovanější, nepůsobuje jeho nepřezkoumatelnost.

Tvrzená strohost odůvodnění v části týkající se neudělení azylu podle § 14 zákona o azylu je způsobena skutečností, že stěžovatel o udělení azylu z tohoto důvodu vůbec nežádal a ani žádný důvod hodný zvláštního zřetele neuvedl. Správní orgán pak tuto možnost vážil jen z obecného hlediska, protože vycházel z tvrzení o důvodech azylu. Po posouzení osobní situace stěžovatele a poměrů v zemi původu dospěl k závěru, že stěžovatel nesplňuje ani důvody pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu. Žalovaný tak postupoval v souladu se zákonem a jeho rozhodnutí není nepřezkoumatelné. Nebylo proto třeba, aby krajský soud rozhodnutí z tohoto důvodu zrušil. Nejvyšší správní soud neshledal naplnění tvrzeného kasačního důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

Nakonec stěžovatel namítá nezákonnost rozhodnutí soudu spočívající v nesprávném posouzení právní otázky. Výslovně tvrdí, že v jeho případě měl být naplněn důvod pro udělení azylu podle § 12 nebo § 14 zákona o azylu.

Podle § 12 zákona o azylu se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení azylu zjištěno, že cizinec: a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má. Stěžovatel v průběhu správního řízení i řízení před soudem nikdy neuvedl, že by byl ve Vietnamu z jakéhokoliv důvodu pronásledován, ani že má obavu z pronásledování z důvodů uvedených pod písmenem b) citovaného ustanovení. Naopak tvrdil, že již dlouho žije v České republice, má zde spoustu známých, líbí se mu zde a proto se již nechce vrátit do Vietnamu. Žalovaný ani krajský soud tak nepochybili, když shledali, že stěžovatelem uváděné důvody nejsou důvodem pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu.

Ustanovení § 14 zákona o azylu umožňuje udělení azylu za situace, kdy v řízení o udělení azylu nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12, a to v případě hodném zvláštního zřetele. Jak již je uvedeno výše stěžovatel o udělení azylu z humanitárních důvodů nepožádal a správní orgán tuto možnost proto vážil jen z obecného hlediska, když vycházel z tvrzení o důvodech azylu. Pokud totiž jde o tzv. humanitární azyl podle § 14 zákona o azylu, je jeho udělení věcí volné úvahy příslušného orgánu státní správy včetně úvahy o tom, zda jde o případ hodný zvláštního zřetele; na udělení azylu z humanitárního důvodu není právní nárok. Žadatel tudíž neudělením azylu z takového důvodu nemůže být zkrácen ve svých právech. Soudu nepřísluší přezkoumávat, zda zde byly humanitární důvody či nikoli; to je v pravomoci správního orgánu, soud rozhodnutí o humanitárním azylu přezkoumává pouze z hlediska dodržení příslušných procesních předpisů, věcně jen v tom směru, zda správní orgán nepřekročil meze stanovené zákonem.

Nezákonnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. kasační soud neshledal.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému náklady řízení nevznikly. Proto soud rozhodl, že se žalovanému právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává (§ 60 odst. 1, § 120 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. března 2005

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu